

ÇİVİ DEYİP, MASAL DEYİP GEÇMEYİN

Bilal KARATAŞ

2025 Şubat projesinde Aydın, Denizli ve Afyonkarahisar’daydık en ücra en uzak köylere gittik. Size bu inanılmaz projeden iki hikâye anlatmak istiyorum:

Çivi Deyip Geçmeyin Ne Sırları Var

Düşünün 10 yaşında bir çocuksunuz ve bir köyde 4.sınıfa gidiyorsunuz.

Okuldan boş kalan zamanda babanızla çobanlık yapmış, annenizle tarla çapalamışsınız.

Hiç köyünüzden dışarı çıkmamışsınız...

Sonra bir sabah okula geldiğinizde,
Öğretmeniniz “Ankara ODTÜ’den İlkyarlı abi ablalar sizin için komşu köye gelmiş bizi bekliyorlar hadi kalkın, gidiyoruz” diyor.

Hoppa...

Küçük Ahmet'te aynen böyle demiş sabahın köründe bizi hoppa buraya getirdiler.

Ahmet ne ODTÜ'yü bilirmiş, ne de İlkıyarı...

Bir Ankara'dan abi ablalar geldiler kısmını anlamış.

Küçük Ahmet daha sabah ilk etkinliğin ortasında ablasına kolum ağrıyor evime gitmek istiyorum demiş.

Hal böyle olunca;

biz de öğretmenleriyle hemen baktık, buz getirdik.

Ama birkaç dakikada gözünden yaşlar sel olup aktı,

her kesik kesik nefes alışında benim içim yandı.

Baktık kolunda falan bir şey yoktu, ama sürekli köyüne gitmek istiyordu.

Montunun önünü sıkıca kapatmış kapüşonunu kafasına geçirmiş uçlarından da çekmiş yüzü zor gözüküyordu.

Öğretmenlerine söyledim, Ahmet'i bizim etkinlik odasına aldım eline hemen bir çivi tutuşturdum.

Uğraştı durdu çözemedi, atıverdi yere çözülmüyor bozuk dedi,

kesik kesik nefes alması devam ediyordu hala.

Aldım elime çivi, şöyle kuvvetlice üfledim attım havaya

çivi ikiye ayrılınca Ahmet'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

Dedim sen de kuvvetlice üflersen açılır.

Derin derin nefes aldırđım, verdirdim.

Nefes alması düzelene kadar, bu oyuna devam ettim.

Nefes alması düzelince sakinleştđ,

kapüşonunu açtı etrafa baktı işte o zaman o güzel yüzünü görebildim.

Sonra bir de yarım topun sırrını verdim.

En son da,

Etkinlik bitmeden ablasının yanına yetiştirdim.

Küçük Ahmet bir çivi sayesinde o gün bütün etkinlikleri dinledi,

Ve hiç ağlamadı demek isterdim...

Ama bu sefer de köyüne giderken gözü yaşlıydı.

Ahmet'in o güzel yüzü, kıpkırmızı yanakları hala aklımdadır.

Masal Deyip Geçmeyin,

Bütün etkinlikler bitip, uyku saati yaklaştığında benim en sevdiğim en çok önem verdiğim Masal okuma saatimiz başlar.

Tüm gönüllülerimiz çocukların odasına gider ve seçme masallar okur.

Beni İlkıyar'da bu zamana kadar tutan belki de yatakhanelerinde masal okuduğum o tertemiz, mahsun, ıslıl ıslıl gözleri olan çocuklardır. O gözlere tekrar bakabilmek için hala buradayım.

Elime Kırmızı balık masalını alıp, merdivenlerden bir nefeste çıktım. Gönüllü sayımız oda sayısından az olduğu için planladığımız gibi, iki odayı birleştirdim. Onlar yatakta ben yerde halının üstünde sıcacık peteğe yaslanıp masal okumaya başladım.

İlk gittiğim Yibo'da düşmüştüm bu hataya sanki görevim masal okumakmış gibi aceleyle okuyup bitirmiştim masalı. Masal bitip kardeşlerimin gözlerine bakınca anlamıştım hatamı. Beni pür dikkat dinliyorlardı. Amacımız hiç masal okumak olmamıştı, biz orda onların ne kadar değerli olduğunu göstermek için bulunuyorduk. İşte o ıslıl ıslıl gözlere uzun uzun baktığımızda bir tebessüm ettiğimizde gerçekten onların abi ablaları oluyor. Bu zamana kadar aile hasreti çeken minik yürekleri belki de bizim sayemizde bir nebze ferahlıyor huzur buluyordu. Tabi benim içimde huzurla doluyordu, tüm yorgunluğumu masal okurken o ıslıl ıslıl gözlerle atıyordum.

Bu sefer masala başlamadan hepsine uzun uzun baktım, bir çocuk hemen gözlerini kaçırmış başına yere eğmişti. Masala başladım satırlara hemen bir göz atıp her cümlede her kardeşimin gözüne bakıyor her karakterde sesimi değiştiriyordum. Onlar güldükçe ben de mutlu oluyordum.

Gözlerini kaçıran kardeşim tekrar gözlerini kaçırmıştı. Bende kalan masalı sadece ona bakarak okumaya devam ettim. Bir süre sonra o da benimle göz teması kurdu. Taklitlerime gülmeye başladı. İşte o zaman içimi bir huzur kapladı. Masal bitip her kardeşime tek tek sıkıca sarıldıktan sonra benden mutlusu yoktu.

Bilal Karataş
ODTÜ Fizik 4. Sınıf